

РЕШЕНИЕ

№ 7712

гр. София, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4947** по описа за **2022** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 05 РПУ - СДВР, чрез главен юрисконсулт П. срещу Решение (без номер) от 22.03.2022 г. по нахд № 1859/2022 г. по описа на СРС-НО, 11 състав, с което е отменена заповед № 229зз-118/22.01.202 г., издадена от полицейски орган при 05 РПУ - СДВР, с която А. Х. е бил задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В жалбата на касатора се оспорва решението на СРС, като необосновано, неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и съдопроизводствените правила. Излага съображения, че са налице законовите основания за задържане на лицето, регламентирани в чл. 72, ал.1, т. 1 ЗМВР. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди процесната заповед. Претендира присъждане на разносните по делото на две инстанции.

От пълномощника на ответника по касация е постъпила частна жалба срещу определение № 1806 от 16.06.2022 г., с което първоинстанционният съд е отхвърлил искане за допълване на посоченото решение в частта за разносните, като е отказал присъждане на разноси в пълния претендиран размер. В представено писмено становище, пълномощникът на полицейски орган при 05 РПУ – СДВР, оспорва частната жалба.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, касаторът, чрез юрисконсулт В., поддържа касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултко възнаграждение в минимален размер.

Ответникът по касация се представлява от адвокат Р., който оспорва касационната жалба, излагайки съображения за правилност и законосъобразност на решението на СРС. Позовава се на Европейската конвенция за защита на правата на човека.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел, че заповед № 229зз-118/22.01.202 г., издадена от полицейски орган при 05 РПУ – СДВР е издадена от компетентен орган – полицейски орган, по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му по чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Тя е съставена в предвидената в чл. 74, ал. 1 ЗМВР писмена форма и има изискуемото се по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР съдържание. Посочено е и правното основание за издаването, а именно – по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съдът е приел, че в случая се имат предвид всякакви престъпления по смисъла на НК, видно от редакцията на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. На задържаното лице е осигурена възможност да ангажира адвокатска защита.

От друга страна, според първоинстанционния съд, в оспорената заповед не се съдържат фактическите основания за издаването ѝ. Посочено е единствено, че основание за издаването на акта е чл. 343б от НК, без да е упомената дори конкретна алинея. Липсва дори схематично описание на противоправното деяние и фактите, сочещи евентуална съпричастност на А. Х. към него. Издадената заповед по чл. 72 от ЗМВР задължително следва да е обоснована с конкретни факти, които да сочат връзка между задържания и конкретното извършено правонарушение, както и задържането му да е съобразено с целта на закона, която се изразява в това да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да се продължи да извършва престъпления или да се укрие. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи основателно предположение за съпричастност на конкретно лице в извършване на престъпление.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено 30.03.2022 г. Жалбата е подадена, чрез СРС на 08.04.2022 г. /вх. 71402/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Страните не спорят относно фактите по делото. От приетата административна преписка се установява, че на 22.01.2021 г., около 08,00 часа, полицейски патрул при 05 РПУ – СДВР е спрял за проверка в [населено място] на [улица], управлявания от А. Х. лек автомобил марка БМВ, с ДК [рег.номер на МПС]. Поради факта, че водачът е бил видимо неадекватен и притеснен е повикан екип на отдел „Пътна полиция” – СДВР. След направена проверка с техническо средство е констатирано, че Х. е употребил наркотично вещество – канабис. Той е бил транспортиран до ВМА, но

там е отказал да даде кръв за изследване, поради което е доведен в 05 РПУ – СДВР, където са изготвени документите за задържането му. Изложените обстоятелства са отразени в докладна записка № ЗМ 115 от 22.01.2021 г. до Началника на 05 РПУ - СДВР, изготвена от полицейските служители А. Г., Г. С. и Е. Н..

На същата дата е било образувано и бързо досъдебно производство № 115 от 2022 г., по описа на 05 РПУ – СДВР. Веднага, в процесуално качество на свидетели са разпитани всички полицейски служители, участвали в проверката на А. Х., включително издателя на оспорения акт полицай Г. С.. В показанията им по същество са потвърдени фактите, описани в цитираната докладна записка.

В процесната заповед като правно основание за постановяване на задържането е посочена разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в която се предвижда, че се задържа лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочено е също, „във връзка” с чл. 343 Б НК”.

Настоящият съдебен състав намира, че Районният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е анализирал всички относими за спора доказателства обстоятелства и така е достигнал до неправилни правни изводи, които не се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Правилно в мотивите на обжалваното решение е отразено, че в изготвената докладна записка се съдържат достатъчно данни за съпричастност на задържаното лице към конкретно престъпление, свързано с нарушаване на правилата за движение по пътищата. Тези данни са потвърдени впоследствие и в показанията на свидетелите. В тази връзка са били налице всички основания да се смята, че противоправното поведение на жалбоподателя вероятно не само ще продължи, но и може да доведе до застрашаване на здравето (а може би – и на живота) на потенциално неограничен кръг участници в движението, което обстоятелство, отнесено и към обществения характер на мястото на престъплението - гъсто населен жилищен район, неизменно налага атакуваното ограничение.

Първоинстанционният съд, излагайки цитираните мотиви е следвало да ги разгледа в светлината на Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК на Върховния Съд, което не е изгубило сила към настоящия момент.

Вярно е, че заповед № 229зз-118/22.01.202 г., издадена от полицейски орган при 05 РПУ – СДВР практически не съдържа мотиви, което е нарушение на изискването за мотивираност на административните актове и представлява отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК.

От друга страна съгласно посоченото Тълкувателно решение, мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 З. (отм.), в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта.

В разглеждания казус, цитираната докладна записка, представлява именно документ, в който ясно, точно и последователно са изложени мотивите за издаването на оспорения акт. Описаните в нея факти представляват фактическите обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган да упражни дадените в закона правомощия, т.е. при наличие на данни за извършено престъпление да задържи за срок от 24 часа лицето, за което се предполага, че е съпричастно към извършването

му.

В случая, тестването на водача на МПС А. Х. за употреба на наркотични вещества с техническо средство е дало положителен резултат. Същият, както правилно е посочил СРС, е управлявал МПС, след употребата на наркотици, като така е поставил себе си и другите участници в движението в опасност, т.е. били са установени достатъчно данни, за извършено от него престъпление и обстоятелствата за това са изложени в докладната записка. Същата е съставена от тримата полицейски служители, извършили проверката на Х. и впоследствие разпитани като свидетели. Между тях е и Г. И. С. – полицейски орган при 05 РПУ – СДВР и издател на оспорения акт.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са спазени и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел, а именно да се попречи на водач на МПС, употребил наркотични вещества да продължи да управлява МПС и така за застрашава здравето и живота на другите участници в движението.

Във връзка с гореизложеното, съставът на съставът на АССГ, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като по същество се постанови друго, с което жалбата срещу заповед № 229зз-118/22.01.202 г., издадена от полицейски орган при 05 РПУ – СДВР да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на касатора са дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Отново при направените от настоящата инстанция изводи, частната жалба на ответника по касационната жалба срещу определение № 1806 от 16.06.2022 г., с което първоинстанционният съд е отхвърлил искане за допълване на посоченото решение в частта за разноските, като е отказал присъждане на разноски в пълния претендиран размер, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ изцяло Решение (без номер) от 22.03.2022 г. по нахд № 1859/2022 г. по описа на СРС-НО, 11 състав и вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Х. срещу Заповед № 229зз-118/22.01.202 г., издадена от полицейски орган при 05 РПУ - СДВР, с която той е бил задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

ОТХВЪРЛЯ частната жалба на А. А. Х. срещу определение № 1806 от 16.06.2022 г., с което първоинстанционният съд е отхвърлил искане за допълване на посоченото решение в частта за разноските, като е отказал присъждане на разноски в пълния претендиран размер.

ОСЪЖДА А. А. Х., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във

връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4947 по описа за 2022 г. на Административен съд София - град.
Решението е окончателно.